

LA OPINIÓN

PERIÓDICO DEMOCRÁTICO

Número suelto, 10 cénts. : Saldrá los domingos : Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico,
se publican bajo la exclusiva respon-
sabilidad de sus autores.

Redacción y Administración
PLAZA GANADO, 37

No se devuelven los originales

Política • Literatura • Artes • Ciencias • Teatros • Deportes • Anuncios

Per a EL VALLÉS NOU

Estic ben convençut de que, no sols els meus amics, si que també els meus adversaris, hauràn estat suposant que la campanya que ha fet contra nostre el setmanari d'aquesta vila, «El Vallès Nou», seria convenientment contestada.

Els primers, hauràn esperat enguniosos, desitjant el desquit; que no sé si serà prou afortunat, per més que procuraré que ho siga, suplint, amb claretat i concisió, la manca de facultats.

Mai hauria cregut, que'l rebel·lar-se contra les decisions d'uns dictadors que un dia convertiren en cendra els restos dels vells cacics i avui, esventant-les, escampen arreu els mateixos i hasta pitjors procediments, hagués d'ésser objecte de tant airades recriminacions.

No està prou bé que, per raons no polítiques, i si sols de còmodo i plàcid egoïsme, combatau an els que es troben en vostre enfront; perquè'l combatre perquè no se us vol per reata, és palpable demostració d'impotència, i de lo convençuts que esteu de que haveu abusat de vostra privilegiada situació. I us enjoieu acariciant l'idea de manar, imposant vostra autoritat, tot cantant estridentment les excel·lències de vostra política, i ofegant, amb vostra cridoria, les veus dels que's neguen a ésser vostres vassalls, perquè no'ls agrada vostre procedir.

• Prediqueu la tolerancia, i valdria més que no'n parlessiu tant i l'usessiu més en el procedir vostre.

Per molt que us hagi disgustat la nostra actitud, no n'hi havia per a arribar a l'extrem de que, oblidant-vos de les bones formes, baixessiu a un nivell indigne, recordant en aquest poble, pot-ser per enyorança, aquelles virulentes campanyes d'«El Mosquit».

Jo voldria tenir tota aquella ecuanimitat necessaria, per a no seguir-vos en l'escabrós camí emprès, i procuraré fer-ho; per més que la meua poca pràctica en fer córrer, pel públic, ma ploma humil, no ofereixi prou garanties. En aquesta inseguretat, su prego a vosaltres, gent d'«El Vallès Nou», veieu solament, en els meus atacs, l'oposició an els polítics, puix a tots i per a cada un de vosaltres, en el terreny particular, us guardo el meu respecte.

I vaig a entrar en tasca.

La meua actitud, francament oposada a que en aquest districte es nombressin els diputats provincials, aplicant l'abominable article 29 de la Llei electoral, va fer que prop meu s'agrupessin uns quants amics, simpatitzants amb la meua actitud, neixent-els-hi prompte l'entusiasme, amb el qual m'acompanyaren, estòics, a la lluita.

Amb motiu d'haver adquirit la seguretat de que es faria elecció, l'entusiasme anà augmentant, fins a arribar a l'extrem, de confiar que'l disgust del cos electoral contra l'imperi autocràtic de la «Lliga Regionalista», podria donar-nos nutrida votació i pot-ser el triomf; atenant això, va acordar-se presentar candidatura per minoria.

Tingui-s en compte que, a pesar de que la candidatura de la «Lliga», estava composta de dos regionalistes, un lliberal i un carlí, fou elaborada pels regionalistes, amb la sola i exclusiva finalitat d'assegurar el triomf den Prat de la Riba. El triomf den Fages, no era d'interès general del partit, i si sols de conveniència particular den Plaja. Els demés seguien perquè, de sumar, res hi podien perdre.

I els catalanistes de «La Lliga» que'ns critiquen per l'apoi que'ns han prestat diferents elements polítics, no veuen la viga en el seu ull, i van del braç d'un lliberal i d'un carlí oblidant-se de que a Vich, els catalanistes representen avui, i representaren brillantment, quan l'elecció de l'actual Diputat a Corts per Vich, el senyor Bosch i Alsina, l'antitesi del carlisme que havia adquirit gran força en dit districte des de l'elecció del senyor Junyent.

I som ja a la presentació de la candidatura, per mi tant immerescudament integrada, i els d'«El Vallès Nou» i els de «La Veu de Catalunya» en sa campanya s'han cansat de dir que si jo soc lerrouxista, i que si soc això, i que si soc allò.

En el manifest que vaig tenir el gust d'endregar als electors d'aquest districte, dic clarament el què soc, a què anava i què representava. I dic ara jo: em consta que an el diputat per aquest districte, l'uneixen llaços d'amistat amb algú radical; tots sabem que dit senyor ha pertenescut, i ha ostentat honrós càrrec, al costat dels elements que seguien an en Planas i Casals, i a pesar d'això, em basta i em sobra que dit senyor es digui regionalista, per creure'l

i tenir-lo per tal. No hi hà dret a ésser més papista que'l Papa.

Cert que m'honro amb l'amistat particular del quefe del partit radical, com també amb la d'altres personatges de diferents idees polítiques (i no és vanitat); com que, en aquesta vila, m'honro amb la d'algú carlí, i amb la de conservadors, lliberals, nacionalistes, reformistes i radicals. I això ho tinc a gloria i agraeixo a tots aquests senyors el que'm permetin ésser amic seu. I també ho agraeixo an els senyors Tardà i Barangé, lo qual res té que veure amb que'ls hagi combatut i tantes voltes com jo cregui sa actuació perjudicial a Granollers, tornaré a fer-ho, prescindint del seu disgust.

Cert que durant el passat any vàreig parlamentar amb elements regionalistes que volien fundar en aquesta vila una societat de caràcter polític.

Però no pot negar «El Vallès Nou», que vaig dir que no tindria cap reparo en pertànyer a dita societat, sempre que això no fos incompatible amb les idees lliberals que he sustentat tota ma vida; oferint-me que'l Reglament permeteria sustentar amb independència les idees més avençades. L'esperit netament regionalista, descentralitzador, no m'espanta, ja que és una reforma que, com ho creuen tots els partits polítics, des de'l radical fins al tradicionalista, crec que beneficiaria a l'Estat espanyol.

Però el reglament encara dorm; ningú l'ha vist, ni s'ha tornat a parlar d'aquell assumpte, lo qual és prova clara de que dintre la societat que pretenieu fundar no hi hauria cabut l'esperit lliberal, i per això m'haveu donat la callada per resposta.

«El Vallès Nou» peca excessivament de lleuger, a l'afirmar que he pidolat als personatges locals als quals cita, que'm prestessin el seu apoi per a l'elecció; davant la seva afirmació, vaig poder tenir el gust de sentir de llavis dels senyors Barangé i Tardà que ells ho negarien a qui els ho preguntés, ja que no resultava ésser cert, el què deia dit setmanari. I el senyor Tardà, va ratificar-se en el sentit de confirmar el què m'havia fet oferir, o siga que ell, tenint en compte la meua condició de fill de Granollers, i además per raons de companyerisme, m'apoiaria amb entusiasme. A mi em plau, des d'aquestes columnes, declarar-me agraït envers dit senyor, ja que fou complidor fidel de sa paraula.

I, seguint la mateixa carrera, diuen vostès que he sigut popular. Això és fer volar coloms, senyors; en vaig ésser i en soc, i en seré sem-